

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον ἔτας τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θῆχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ἦ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγγα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅπως μέρη — δεκκέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκοτῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' ὅτε θέλω ντροπᾶρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποτέλλονται σ' ἐμεῖ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μὴ δέκτρα.

Τοῦ Αὐγούστου δωδεκάτη
καὶ ἀφίνω τὸ ραχάτι.

Ποῦντος διηκόσα ἐξήντα ἓνα,
πάλι 'στὸ χέρι πιάνω τὴν πένα.

Ἔρχομαι καὶ πάλιν
μὲ ἀνεμοζάλην.

Καλῶς σὰς ἡῦρα . . . ἔφθασα ἐπὶ πτερῶν ζεφύρου . . .
ἀφίνω τοὺς ὀρίζοντας τοῦ γαλανοῦ Φαλήρου,
τὴν τόση καλοπέρασι καὶ τὸ παχὺ γρασίδι,
καὶ ἀρχινᾷ ἡ γλῶσσά μου νὰ κόβῃ σὺν φαλλίδι.
Καλῶς σὰς ἡῦρα . . . ἔρχομαι καὶ πάλιν ἄρον ἄρον
εἰς τὴν κλεινὴν πρωτεύουσαν τῶν ὑψηλῶν γαιῶδάρων.

Μὰ τί καλὰ ποῦ 'πέρασα τὸν παρασμένο μῆνα . . .
ἐπαίξαμε πεντόβολα καὶ τὴν στραβὴ κοντοῖνα,
ἐπτεῦσαμεν ὡς Ἴκαροι τὸν ἄπειρον αἰθέρα,
ἐκοπανίσαμεν πολλὸν καβουρδιστὸν ἀέρα,
καὶ ἴδαμε τὸν θρίαμβον τοῦ γαύρου Κοντογούρη,
ποῦχαι κεφάλι δυνατὸ καὶ κούτελο καὶ μούρη.

Τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἠκούσαμεν θουρίους
καὶ τῆς συμπολιτεύσεως ὀλολυγμοὺς ἀγρίους.
Ὁ Δεληγιάννης ἔτρωγε μὲ τὸν Καρνὸ μαζὶ
κι' οἱ Παρισιᾶνοι ἔτρεχαν κοντά του σὺν χάσοι,
κι' ὀλίγου δαίν καὶ τὴν τριπλὴν νὰ σπάσῃ συμμαχίαν
πρὶν τὴν πολλὴν τῆς ἐκλογῆς νὰ μάθῃ εὐτυχίαν.

Ἐβλέπαμε τὸν Δήμητρο νὰ ρέβῃ 'στὴ δουλειᾷ,
ν' ἀνακαλύπτῃ σκελετοὺς καὶ λείψανα παλιᾶ,
καὶ εἰς πλατείας καὶ δρόμους νὰ φέρῃ χαλασμένον
διὰ τῆς νέας πόλεως τὸν ἐξωραϊσμόν.
Μὴ μέσα 'στ' ἄλλα ἴδαμε πῶς ἦταν ἓνα φέμμα
καὶ τῆς Πεντέλης τὸ νερὸ, ποῦ πάει ρέμμα ρέμμα.

Τὴν Κρήτην ἀνεσήκωσε ὁ Ἄρης μὲ τὸ δόρυ
κι' ἀρμάτων γδοῦπος ἤχησε εἰς τὰ λευκὰ τῆς ἄρη,
καὶ μὲ σημαῖς καὶ φωνᾶς ἡ σφαιρομένη Κρήτη
ἀπ' ἔξω 'στοῦ Πρωθυπουργοῦ προσέδραμε τὸ σπῆτι,
καὶ σπάθαις βγήκαν κοφτεραῖς ἀπὸ πολλὰ φιλᾶρια,
καὶ ἡ Ἀθήνα ἔγινε ὡς εἶδος Μπουτσουνάρια.

Κι' ἐγὼ διὰ τὸν πόλεμον ἐφώνασα ὡς ἥρωες,
εἰς ἔλους εἶδα κίνησιν μεγάλην ἀπὸ φροῦτα,
κι' ἀπὸ τὴν καλοπέρασι κατήντησα σὺν χοῖρος
καὶ ἡ κοιλιά μου ἔγινε σὺν τὴν κοιλίᾳ τοῦ Σγούτα.
Τὸν ἐρχομό μου φάλλετε, γαιῶδάραι καὶ γαιῶδάραι,
διότι το' ἀπὸ χυμῶν σὰς καὶ τοὶ ἀπομεινάραι.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Π.—Βρέ Φασουλή, βρέ μασκαρά, ποῦ ἦσουν; τί κάνεις;
τόκα, μωρέ, τί γίνεσαι; τὸ χέρι μου δὲν πιάνεις;
Φ.—Καλῶς σὲ βρήκα, Περικλή, νὰ σὲ φιλήσω ἔλα.
Π.—Ὡ! πόσον σ' ἐπεθύμησα, διαβόλου παππαρδέλα.
Φ.—Κι' ἐγώ, καὶ μένει Περικλή, στιγμή δὲν σὲ ξεχάνω...
ἀλήθεια διακοίνωσις ἐστάλη σὲν Σουλτάνο;
Π.—Θαρρῶ πὼς ἀδυνάτησες κι' ἔχεις Λαζάρου χρώμα.
Φ.—Αἰσθάνομαι χαλάρωσιν εἰς ἔλόν μου τὸ σῶμα,
καὶ εἰ γιὰτροὶ παρήγγειλαν κοντὰ εἰς ἔλα τὰλλα
νὰ πίνω γιὰ τὴν διαίτα καὶ τῆς γαϊδάρας γάλα,
καὶ μὴ γαϊδάρ' ἀγόρασα διὰ πολλὰς αἰτίας
καὶ τέλος πάντων ἔγινε γαϊδουροκτηματίας.
Π.—Βρέ τί μοῦ λές;
Φ.—Σὲ βεβαίω...
Π.—Αὐτὸ πολὺ μὲ θλίβει
νὰ βλέπω νὰ μαραίνεται ἡ ἀνθηρὰ σου ἡδῆ.
Φ.—Εὐχαριστῶ... τί γίνεσαι καὶ σὺ κι' ὁ κόσμος ἔλος;
ἀλήθεια καθαρίζεται ὁ ἐθνικός μας στέλος;
Δὲν ξέρεις ἄρα τὰκουσα χαρὰ ποῦ τὴν ἐπῆρα!..
ἀλήθεια ποῦ εὐρίσκεται κι' ἡ μαύρη μας ἡ μοῖρα;
ἀλήθεια πὼς σ' οἰκώθηκε εἰς τάρματα ἡ Κρήτη
καὶ ὁ Τρικούπης ἔχασε Παρασκευὴ καὶ Τρίτη,
καὶ γίνεται συζήτης εἰς ἔλα τὰγκωνάρια
καὶ ἡ γυναῖκες δμιλοῦν γι' αὐτὰ τὰ Μπουτσουνάρια;
Π.—Βρέ ποῦ τὰ ξέρεις, μασκαρά;
Φ.—Τὰ ἔχω μάθει ἔλα,
πὼς τοῦ Τρικούπης ἔπεσαν τὰ ὑψηλὰ φωκίλα,
διότι ὁ σοφώτατος μπασιτόνις τὰ εὐρίσκει,
κι' ὁ Κοντογούρης τῶν Πατρῶν σ' τὴν ἐκλογὴ ἐβγήκε,
ἐφ' ᾧ καὶ ὁ Θεόδωρος μετὰ μεγαλοσταύρων,
ἐππεύων δὲ τοῦ Μπούφαλο ἡμερωθέντα ταῦρον,
ἐντὺς ὀλίγου, Περικλή, μὰς ἔρχεται δρομαῖος
ἐν παρατάξει καὶ πομπῇ ὡς στρατηγὸς Ρωμαῖος,
σ' τὸ ζήτημα τὸ Κρητικὸ νὰ σπάσῃ τὸν Σουλτάνο
καὶ ἄλλον ἕνα βουλευτὴ νὰ δγάλη παραπάνω.
Ἄλλ' ἔμαθα καθήμενος ὑπὸ ἐλαίας κλάδον
πὼς πόλεμος ἐπείκειται σ' τὰς νήσους τῶν Κυκλάδων,
πὼς παρλαμέντα γίνονται καὶ τῶν Ἑβραίων χαύρα,
πὼς κινδυνεύει καὶ ὁ Γκιών νὰ βγῇ ἀπὸ τὰ μαῦρα,
καὶ ἀπὸ τῶρα ἤρχισε κι' ὁ Γκιώνης τὸ πουλὶ
νὰ κλαίῃ μὲ παράπονο καὶ μὲ καὶ μὲ πολὺ.
Εἰσεύρω πὼς ὁ συνετὸς τοῦ ἔθνους Κυδερνήτης
μεγάλην δαίχνη σὺνεσιν σ' τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης,
ἀν καὶ τοῦ ἐγράψα κι' ἐγὼ πὼς ἔμαθα καὶ εἶδα
ὅτ' ἡ μεγάλη σύνεσις εἶναι μεγάλη βίδα.
Εἰσεύρω πὼς ἀπέστειλε εἰς τὰς Δυνάμεις νότα
κι' ἐθάρωσε σ' τὴν ἀλήθειαν καὶ εἶπε τὰ εἰκότα,
κι' ἐκείναις τοῦ ἀπέντησαν «βρέ ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα;
»εὐθύς σ' αὐτὰ σου κάθισε καὶ πάψε τὴν ἀντάρα»

κι' ὁ συνετὸς ἐλούφαξε σ' τὸ μῦνιμα ἐκεῖνο
κι' εἶπε «ἄς δοῦμε καὶ ὁ Γκιών τί γίνεται σ' τὴν Τηνα»
Εἰσεύρω πὼς ὁ Βασιλεὺς, ἐν Κοπενάγῃ μένων,
ὠμίλησε σ' τοὺς πρεσβευτὰς μὲ ὕψος ἐξημμένον,
κι' εἶπε πὼς μέτρα σοβαρὰ θὰ λάθωμεν κι' ἐμεῖς,
ἀν εἰ καὶ μένοι Κρητικοὶ δὲν τύχουν συνδρομῆς,
μὰ παρήκτιθη ἔπειτα παντὲς βιαίου μέτρου
καὶ ἦπε κι' ἔφαγε καλὰ μετὰ τοῦ Χατζηπέτρου.
Εἰσεύρω, φίλε Περικλή, καὶ ἄλλη χαστουκία
πὼς ἔδωσε εἰς τοὺς Ρωμηοὺς ἡ φλὴ μας Τουρκία,
μὰ δὲν εἰσεύρεις, μὲν ἀμὶ, πὼς ἡ καρδιά μου χάρει
σὰν θυμῶ πὼς εἴμεθα τοῦ Βίμαρκ συμπεθέροι.
Εἰσεύρω δὲ πολὺ καλὰ πρὸ ἀμετρήτων χρόνων
πὼς λέγομαι ἀπόγονος πανευκλεῶν προγόνων,
καὶ τοῦτο μὲ παρηγορεῖ, καρδόνομαι, φουσκόνω,
καὶ σὰν λελέκι, Περικλή, τὸν σέβρο μου σηκώνω
καὶ λέγω «τί ἂν δένωμαι καὶ μὲ τὸ παραπάνω;
»γιγάντων εἶμαι βλάστημα, τὴν δόξαν δὲν τὴν χάνω.
»Δὲν ἔχομεν Ἀκρόπολιν καὶ παλαιὰ κανάτι
»καὶ μνήματα κι' ἀγάλματα διὰ τὰ μαῦρα μάτια,
»ἀλλὰ νὰ τ' ἀντιτάσσωμεν σ' τῆς χαστουκίας ποῦ τρῶν
»καὶ νὰ συντάσσονται μ' ἐμὰς τῶν Φιλελλήνων γνῶμα
Γνωρίζω πὼς ὁ Διμαρχὸς καὶ μερικὸι ἐν πόλει
καθ' ὅπως ἐφ' ἀντάσθησαν νερὰ εἰς τὴν Πεντέλη,
γνωρίζω πὼς μὰς ἄλλαξαν Χριστὸ καὶ Παναγία
μὲ τ' ἀνακαλυπτόμενα παντοῦ ὕδαρχογεία,
πὼς ὁ Φιλήμων σκέπτεται μεγάλας πανηγύρεις
κι' εὐρίσκεται εἰς ἔκστασιν ὡσὰν Ἰνδὸς Φακίρης,
πὼς ἔργα σ' τὴν πρωτεύουσαν δὲν γίνονται τυχεῖα,
πὼς ἔλα θὰ περιφραχθοῦν τὰ μνήματα τὰρχαία
καὶ πάντα τὰ κεμῆλια τῶν παναρχαίων χρόνων
διὰ νὰ μὴ κοπρίζονται παρὰ τῶν ἀπογόνων.
Γνωρίζω δὲ πὼς ἐνδύμα θ' ἀλλάξουν εἰς κλητῆρες,
γνωρίζω πὼς μὰς ἔρχονται καὶ τρεῖς ὁδοστρωτήρες,
Αὐλαβητὸς καὶ Κολωνὰς καὶ τὸν κακὸ σου φλάρο,
γνωρίζω πὼς τοὺς δρόμους σὰς δὲν καταδρέχει κάρη
πὼς θὰ ἐλθῇ σ' τὰς ἐορτὰς ἡ σάρα καὶ ἡ μάρια,
πὼς κάτω εἰς τὸν Πειραιᾶ θὰ γίνῃ μὴ καμάρια,
πὼς ἴσως εἰς τὸ Σύνταγμα νὰ γίνῃ κι' ἄλλη μία,
πὼς ἔλα ξεπατόνονται τῶν Δήμων τὰ Ταμεῖα,
κι' ἐξάπτεται ἡ κεφαλὴ ἐκάστου συνδημίου
καὶ βγάξει φώσφορον πολὺ ὡς οὖρος πατριώτου.
Ἐγὼ δὲ τῶρα καθέλω τὸν γαϊδάρου τοῦ πῆρα,
ὡς πρόβατον ἀπολωλὸς πετῶ πρὸς σὲ τὸν φίλον
νὰ δοκιμάσ' ἡ ράχη μου τὸ φιλικὸν σου ξύλον.
Καλῶς σὲ βρήκα... σπάσε μου ὀπίσω δυὸ ματσούκια»
Π.—Ὡς εὐ παρέστης, Φασουλή, καὶ ὄρσε δυὸ χαστουκία.

Φ.—Μωρέ Σακίρ, μωρέ Γαλήπ, μωρέ Τζεβδάτ καὶ ἄλλοι
τοῦ τοιμπουκίου σὰς τὸν λουλά σὰς σπᾶ, σ' τὸ κεφάλι.

Καὶ ὁ Φασουλὴς ὁ βλάμης
στέλλει νότα σ' τὰς Δυνάμεις.

Δυνάμεις ἐκλαμπρόταται καὶ οὐμαχοὶ καὶ αἰλαί,
ἐπῆλθον εἰς τὰ πρᾶγματα μεταβολαὶ ποικίλαι,
βεβαίως δὲ γνωρίζετε τὰς τὰρχας ἐν Κρήτῃ,
πὼς σφάζουσιν τοὺς Χριστιανούς οἱ Τούρκοι σὰν μαγάρια,
πὼς πάλιν ἄρματα βαρεῖα βροντοῦν σ' τὸν Ψηλορείτη
καὶ πηλαλοῦν οἱ Κρητικοὶ κατὰ τὰ Μπουτσουνάρια.

Τὰ πάντα παραδίδονται εἰς τοῦ πυρὸς τὴν φλόγα,
ἀπὸ σταγύλι Κρητικὸ δὲν ἔμεινε μὴ ράχα,
τὰ σπῆττα ἐρημόνουνται καὶ καίνονται ἄγροϊ,
ἀλλὰ ἐμεῖς γιὰ ἔλ' αὐτὰ δὲν λέμε οὔτε γρῦ,
γιατὶ, ἂν ποῦμε κατὶ τί, θὰ ἔχη συνεπείας,
κι' ἀνατροπὴ ἐπέρχεται εἰς τὰς Ἰσορροπίας.

Κι' ἐμεῖς, καθὼς εἰσεύρετε, καὶ πάντοτε καὶ τῶρα
δὲν θέλομεν νὰ φερώμεν ἀνατροπὴν καμμίαν,
καὶ μένει ἀδιάφορος ἡ τῶν Ἑλλήνων χώρα
εἰς πᾶσαν οἰανδήποτε πολέμου τρικυμίαν.
Κι' ἂν τῶρα πάλι σ' τὸ πτερὸ ἡ Κρήτη δλῇ στέκη,
ἀλλὰ ἐμεῖς σ' τοὺς Κρητικούς δὲν στέλλομεν φυσέκι.

Αὐτοὶ ποῦ θέλουν πόλεμο, αὐτοὶ ἄς τὰ τραβήξουν,
αὐτοὶ σ' τοὺς Τούρκους μοναχοὶ τὰ δόντια τῶν ἄς τρίξουν,
μὰ οἱ ἐλευθεροὶ Ρωμηοὶ σ' τοῦτη τὴν ἀντάρα,
παρὸν ντονέρο, σὰς βεβαίως, δὲν δίνουν μὴ πεντάρα,
καὶ περιμένει ὁ καθένας τὸ χρέος τοῦ νὰ κάμῃ
ὅπως γίνουσι οἱ χρυσοὶ τοῦ Διαδόχου γάμου.

Ἄν χάνονται οἱ Κρητικοὶ κι' ὁ πληθυσμὸς τῶν ἔθους,
μὰ ὁ Τρικούπης δὲν μιλεῖ καθόλου ὁ μαριόλος,
καὶ τῶν πᾶντων μὲ ὄρεσις ἔγγλεκα μαριτέχια καὶ ἔλα,
καὶ μὴ χάρωμις σ' ἡμεῖς τὰ κατὰφάρμακα καὶ ἔλα,
γιατὶ ἂν στείλῃ μερὶκά σ' τοὺς Κρητικούς φροσέχοντες
εὐθύς τὸ ἱσοῦγιον ὁ διάβολος τὸ πέρνει.

Καὶ βέβαια, γιὰ κάμποσα τῶν Κρητικῶν κουράδια
πρέπει ἐμεῖς νὰ κάνωμε τὸν κόπο ἀνὰ κάτω
ἄς σφάζουν οἱ Βεγγάλοι τὰ Κρητικὰ κορμιά,
τὰς δύο χεῖρας νίπτωμεν κι' ἐμεῖς ἀλὰ Πλάτα.
Ἡ σύνεσις μας, βλέπετε, εἶναι πολὺ μεγάλη,
κι' ἀπὸ τὴν γνῶσιν τὴν πολλὴν βαρύνει τὸ κεφάλι.

Κι' αν ελο ετοιμάζεται ο εθνικός μας στόλος
και το κομψό μουστάκι του ο Θεοτόκης στρήφει,
καθίς αυτήν την βίαν μας την έννοει εύκόλως...
θα πάη να υποδεχθῇ τὴν ζηλευτή μας νύφη.
Γι' αὐτὸ και μόνον γίνεται ετοιμασία τόση
κι' ὄχι πῶς φεύγει τάχατε τοῦ Κρητικούς νὰ σώση.

Ἐντὸς δλίγου ἡ Ἑλλάς μεγάλας φέσταις θάχῃ,
κι' οἱ Κρητικοί, αν ἀγαποῦν, ἄς πολεμοῦν μονάχοι.
Ἐμεῖς, καθὼς εἰξεύρετε, δὲν τὸ κουνόμε βῆμα,
αν και βαρὺς ἀκούεται τριγύρω μας σεισμός,
και εἶνε μόνη σκέψις μας, συζήτησις και λίμα
ἐκεῖνος τοῦ Φιλήμονος οἱ ἐξωραϊσμός.

Γιὰ ὅλ' αὐτὰ και γιὰ πολλά, ποῦ θὰ εἰπῶ κατόπιν,
παρακαλῶ τὴν φίλην μας και σύμμαχον Εὐρώπην
νὰ φέρῃ ὅσον τάχιστα ὅσῃν Κρήτην θεραπεῖν,
αν θέλῃ τὴν εἰρήνην της και τὴν ἰσορροπίαν.
Ἀλλέως, φίλοι σύμμαχοι, θυμόνομε ὅτ' ἀλήθεια,
και τότε πῶς τὰ Κρητικά δὲν εἶναι κολοκύθια.

Αὐτὰ τὰ λέμε δηλαδὴ μονάχα γιὰ φοδέραις,
ἀλλ' αν μᾶς πῆτε «βγάλετε, γιὰ τὸ θεὸ, τὸ κρῖνος»,
ἐμεῖς δὲν θὰ σηκώσωμε γιὰ πόλεμο παντιέρας
κι' αν ὅσῃν Ἀθήνα τὸν Σακῆρ μᾶς στείλῃ οἱ Σουλτάνος.
Κι' ὅποιος γιὰ πόλεμο εἰπῇ, αὐτὸς θὰ πάη σπῆι του
μὲ μιὰ μεγάλη κουτσουλὴ ἐπάνω εἰς τὴ μύτη του.

Δυνάμεις ἐκλαμπρόταται και σύμμαχοι και φίλοι,
ἐπῆλθον εἰς τὰ πράγματα μεταβολαὶ ποικίλαι,
και στείλετε βοήθειαν δλίγην κι' εἰς ἡμᾶς,
τοὺς γίγαντας, τοὺς ἥρωας, τοὺς ἀνδρας τοὺς μεγάλους,
διότι τῶρ' ἀκρίβην πολὺ κι' οἱ ταραμάς,
και δὲν μᾶς ἔμεινε λεπτὸ νὰ βοηθοῦμε κι' ἄλλους.

Ἐσεῖς μονάχοι κόψετε τῶν Τούρκων τὸν ἀέρα...
κι' ἡ Γερμανία ἔγινε ὀκνὴ μας συμπεθέρα,
κι' ὅλοι μᾶς τρέμουν ἀληθῶς και μᾶς παραγαποῦν.
κι' εἰ' αἰσχος τὰ κεφάλια μας οἱ Τούρκοι νὰ κτυποῦν.
Σεῖς μόνον συνετίσατε τὸν χαζρετλοῦ Σουλτάνο,
γιατὶ μᾶς ἐφορτώθηκε και μὲ τὸ πκραπῆνω.

Ἀλλ' αν δὲν μεσιτεύσετε ὑπὲρ ἡμῶν καθόλου
κι' ἀφήσετε τὰ Κρητικά νὰ πᾶν κατὰ διαδόλου,
μὲ ὅλη μας τὴν ἐξαψι, μὲ ὅλαις τῆς φοδέραις,
ἐμεῖς δὲν θὰ μαλλώσωμε μὲ τόσαις συμπεθέραις,
και πάλι ὅπως πάντοτε θὰ σᾶς εὐχαριστοῦμε,
γιατὶ ἐμεῖς ποτὲ θυμὸ μὴδὲ σας δὲν βαστοῦμε.

Κι' οἱ Δήμαρχοι, ποῦ γιὰ νερὸ ἰδρῶνει νύκτα ἄνδρα,
καθ' Εὐρωπαϊοῦ Ἀνακτος θὰ κἀνῃ μιὰ παντιέρα,
κι' εἰς κάθε σας πανήγυριν κι' εἰς πᾶν Ἰωδιλαῖον

χάριν τιμῆς θὰ στήνεται ἡ φηλὰ ὅσῃν Δημαρχίαν,
και ἰσως μὲ τὴν εὐοίαν τοσοῦτων Βασιλέων
εἰς τὴν τριπλὴν και ἡ Ἑλλάς νὰ ἐμῶν συμμαχίαν.

Ὅτ' ἡ Εὐρώπη ἀπικτεῖ ἐκεῖνο και ἄς γίνῃ...
ὅσῃν Ρέθυμνο και ὅσῃν Σρακιά ρουθοῦνι ἄς μὴ μείνῃ.
Ἐμεῖς δὲν θὰ τραδῶμε γιὰ τοῦτο τὰ μαλλιά μας
και πρὸς τὴν Δύσιν βλέποντες ἡ πᾶμε ὅσῃν δουλειά μας,
κι' ἐγὼ ὅτὸ οὐρητῆριον θὰ τρέξω τῆς Βουλῆς...
αὐτὰ και μένω δούλος σας...

Ὁ Ἑλλήν Φασουλῆς.

Και ἄλλη νότα τοῦ Φασουλῆ
εἰς τὸν Σουλτάνο τὸν σεβνταλῆ.

Σουλτάνε κραταιότατε και ὄγχε μεγαλείου,
ἐξάδελφε τοῦ φεγγαριοῦ κι' ἀδελφὸ τοῦ ἡλίου,
και πάλιν τρέμων ἐρχομαι και ἀλαλος ἔμπροστά σου
και γονατίζω ὅσῃν χρυσῇ Μεγαλειότητά σου.
Σουλτάνε ὑπερήψηλε, ἄκου κι' ἐμὲ τὸ βῶδι,
κι' ἐγὼ φιλῶ και χέρι σου και γάμπά σου και πόδι.

Σφάξε μας ὅλους, σφάξε μας, κανένα μὴν ἀφήσης,
και τὰ τοιλιπορδίσματα καθόλου μὴν ψηφῆσης.
Κι' ἄλλα συντάγματα στρατοῦ ὅτῃν Μπουτσουνάρι στείλε,
και πέρνε τὰ κεφάλια μας και κόβε τα σὰν πράσσο,
ὅ,τι κι' αν θέλῃς κάνε μας, ἀγαπητέ μου φίλε,
μπαγλάρωσέ με, σφάξε με και κόψε με ν' ἀγρίσω.

Σουλτάνε λαμπερότατε, τῆς νόταις μὴν ψηφῆς,
και ὅλα τὰ κουράδια μας μονάχος νὰ τὰ φᾶς.
Ἐμπρός σου στέκομε σκυρτοὶ ἐμεῖς οἱ παληανθρώποι,
κι' αν σοῦ καπνίσῃ τὸν καρφὲ νὰ πάρῃς ὅτῃν Χαυτεῖα,
ἔτσι τὸ θέλ' ἡ σύμμαχος και φίλη μας Εὐρώπη
και τοῦ σοφοῦ Πρωθυπουργοῦ ἡ φηλὴ διπλωματία.

Σουλτάνε κραταιότατε και ὄγχε μεγαλείου,
ἐξάδελφε τοῦ φεγγαριοῦ κι' ἀδελφὸ τοῦ ἡλίου,
ποῦ φθάν' ἡ ἐξουσία σου ὡς ὅσῃν Εὐφράτη πέρα,
ὡ χαζρετλοῦ, ὡ μαζρετλοῦ, και τὴν κακὴ μας ἡμέρα,
θὰ εἶσαι πρῶτος μασκαρᾶς, αν σπεύσης ν' ἀπαντήσης
εἰς τῶν Κρητῶν προφορικὰς κι' ἐγγράφους ἀπικτήσεις.

Ἀς χρησιμεύσῃ ὅπου δὲν κάθῃ ὀκνὴ μας νότα,
ἐμπρός σου κι' οἱ Πρωθυπουργὸς και ἡ Εὐρώπη τρέμει,
ἐγὼ δὲ τοῦμπάλιν φιλῶ τὰ σεβαστά σου νῶτα
και προσκυνήματα πολλὰ εἰς ὅλο τὸ χαρέμι.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν ὡς κἀνω — πῶς ὅτὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
ὅσῃν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δὲν ὅτὸ λάδι, τρεῖς ὅτὸ ξύδι.

Γύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππεως τοῦ κλεινοῦ.

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
και μιὰ χήρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμή.